

VIAȚA ȘI OPERA MEA

Unul dintre rarele documente pe care Edgar Cayce le-a scris vreodată este o scurtă autobiografie, redactată în 1935, ca să le permită celor care îi cereau o lectură să cunoască natura muncii sale.

O publicăm aici nu doar pentru că evocă principalele evenimente ale existenței lui Edgar Cayce, ci și pentru că arată atitudinea acestuia față de opera sa și față de persoanele care îi solicitau ajutorul.

Mi se cere atât de des să povestesc în ce fel s-a manifestat darul cu care m-am născut, încât simt nevoia să expun aici faptele în toată simplitatea lor. Nu încerc să scriu o autobiografie, nici măcar să prezint cronologic împrejurările care m-au făcut să accept fenomenele psihice ca lucruri normale în viața mea zilnică. Dar dacă aș putea sta de vorbă în liniște cu voi v-aș spune ceea ce urmează:

M-am născut și am crescut la ferma mea din estul statului Kentucky. Am învățat în școlile din ținutul meu. Copil fiind, eram considerat destul de simplu. Un pădurar, întâlnit, într-o zi, în codru, mi-a spus că eram la fel de viguros ca Samson. Apoi mi-a explicat că era vorba de un personaj biblic, înzestrat cu o forță extraordinară. Impresionat de spusele lui, i-am cerut detalii mamei când am ajuns acasă.

Mai târziu, l-am rugat pe tata să-mi ofere o Biblie numai a mea, ca să pot citi în voie.

La 13 ani, citisem de câteva ori Biblia în întregime. Nu-i prindeam deloc sensul și, totuși, mintea în dezvoltare părea să găsească în ea ceva la care aspira ființa mea cea mai profundă. Când citeam făgăduințele conținute în Biblie și rugăciunile celor care voiau unirea cu Dumnezeu unic, simțeam că trebuie ca toate acestea să fie adevărate. Recitind Biblia de-a lungul anilor, făgăduințele ei au devenit din ce în ce mai reale. Am înțeles mai bine necesitatea de a avea credință și de a ne ruga, dacă ne dorim să le vedem împlinindu-se în existența noastră.

Așadar, la vârsta aceea, am trăit o experiență religioasă, o viziune însoțită de o promisiune (promisiune care îmi este încă foarte sfântă). Însă a doua zi am fost, ca de obicei, incapabil să-mi spun corect lecțiile la școală. Când a venit seara, mi-a fost la fel de greu să învăț lecția la ortografie. Am perseverat. De fiecare dată când credeam că știu, iar tata îmi lua cartea ca să mă pună să rostesc cuvintele, nu reușeam. După 2-3 ore, certat de fiecare dată pentru prostia mea, am auzit o voce interioară: „Ai încredere în promisiune”. L-am rugat frumos pe tata să mă lase să mă odihnesc 5 minute. A fost de acord. Am închis cartea, am pus-o în spatele capului și am adormit stând pe scaun. Când tata a deschis din nou manualul de ortografie, nu doar că știam lecția, ci puteam și să pronunț toate cuvintele din carte și, în plus, să indic pagina și rândul unde se afla fiecare. Din acea zi, n-am mai avut dificultăți la școală. Era de ajuns să citesc un text, să-l pun sub cap și să adorm câteva momente, apoi eram în măsură să-l repet în întregime.

Cum se poate explica această capacitate? Pentru părinți, colegi și profesori, totul semăna cu un miracol. Nici măcar eu nu am încercat să înțeleg. Viața mea e formată literalmente din mii de experiențe asemănătoare. Acum cunosc un număr destul de mare de legi care guvernează aceste fenomene, dar îi las pe alții să le ofere o interpretare teoretică.

N-am nicio pretenție. Totuși, știu din experiență că *lecturile* făcute de mine în stare inconștientă furnizează învățături și sfaturi care, dacă sunt respectate, îi vor permite persoanei căreia i se adresează să dobândească o înțelegere mai profundă și aproape completă a problemelor sale fizice, mentale sau spirituale. Părerea voastră trebuie să se bazeze pe fapte și pe rezultate.

La 16 ani, am părăsit școala, ca să lucrez la fermă. Deși îmi plăcea foarte mult să citesc, aveam acces la puține cărți, astfel încât biblioteca mea era formată dintr-un manual de catehism și o Biblie. După un an, am luat hotărârea să-mi fac o situație în oraș. Am studiat mai multe afaceri și am ajuns la concluzia că librăria-papetărie ar fi cea mai bună opțiune. Am intrat în magazin și l-am anunțat pe proprietar că voiam să lucrez pentru el. Mi-a răspuns că nu avea nevoie de nimeni. Fiind convins că era contrariul, m-am prezentat luna următoare, ca să mă apuc de treabă. Prăvălia era proprietatea a doi frați, amândoi foarte vrednici de stimă. Totuși, a doua zi dimineața, un mic incident a însemnat pentru mine o adevărată lecție.

Tocmai ștergeam praful de pe rafturile cu cărți când unul dintre frați, traversând magazinul, mi-a zis: „Bună ziua! Văd că ești ocupat. Ai grijă să nu cazi, s-ar putea să

distrugi ceva". Apoi s-a îndreptat spre biroul său. După un moment, fratele cel mic a apărut și el și a spus: „Bună ziua! Te-ai apucat de treabă! Ai grijă să nu cazi, că poți să te rănești". O mică diferență, dar, Doamne, ce diferență! Toți avem tendința să ne gândim mai întâi la noi. Când întâlnim pe cineva care își face griji pentru noi, ne comportăm la fel. Dar dacă o persoană se gândește, în primul rând la ea, rareori ne atrage. În consecință, dacă vrem ca Dumnezeu să se intereseze de noi, trebuie ca și noi să ne interesăm de el, ceea ce Iisus exprimă cu aceste cuvinte: „Oare, nu știați că trebuie să mă ocup de treburile Tatălui meu?”.

După ce am lucrat pentru acești doi frați 4 sau 5 ani, am fost obligat să plec. Am ales o firmă comercială importantă, aflată în alt oraș. Aceasta asigura vânzarea angro de cărți și de rechizite de birou. Le-am scris celor de acolo, am cerut un catalog și l-am învățat pe de rost. Am procedat, așa cum făceam cu lecțiile la școală, adică citind fiecare parte din catalog și adormind câteva minute. După care am solicitat un post la firmă. Mi s-a răspuns în modul obișnuit, spunându-mi-se că nu aveau nevoie de nimeni, dar că solicitarea mea va fi reținută și voi fi anunțat când se va elibera un post. Am început să cer scrisori de recomandare de la întreprinderi care, în micul nostru oraș, se aprovizionau de la acest angrosist. Am făcut în așa fel, încât să trimit cel puțin două cu fiecare poștă. În cea de-a treia zi, am primit telegrama următoare: „Nu mai trimiteți scrisori de recomandare și prezentați-vă imediat la lucru”.

Câteva luni mai târziu, m-am plâns de dureri violente de cap. Medicul meu nu a reușit să afle cauza. În urma unei migrene puternice, am pierdut noțiunea realității. Un prie-

ten m-a văzut mergând aiurea pe stradă și m-a dus la părinții mei. Am stat câteva zile fără cunoștință. Când mi-am revenit, îmi era foarte greu să vorbesc. Timp de un an, vocea mi-a fost doar un murmur. Părinții au încercat tot ce era posibil, dar sănătatea mi se înrăutățea.

Printre cei care au încercat să mă ajute, se afla și un hipnotizator ambulant. Nu era nici medic și nici foarte instruit. El a descoperit că puteam să vorbesc normal în stare de hipnoză, dar n-o mai făceam, imediat ce redeveneam conștient. A repetat tentativa de câteva ori, având ca singur rezultat tulburarea mea nervoasă. Nu mai reușeam să dorm, astfel încât încercările au fost suspendate. S-a scris în ziare despre experiențele mele, având mulți martori. Un medic renumit din New York a venit să mă vadă și a încercat din nou să mă hipnotizeze. Nu s-a întâmplat nimic. I-am povestit cum căpătasem obiceiul să adorm pe manualele școlare în adolescență și că simțisem atunci ceva ce se mănă cu ceea ce simțeam când eram sub hipnoză. Așadar, eram sigur că mă puteam cufunda singur în stare de inconștiență. După părerea lui, acest fapt explica de ce nu rețineam sugestiile posthipnotice. A emis ideea că dacă m-aș fi adormit singur și cineva mi-ar fi pus întrebări aș fi putut să dezvălui în ce constau problemele mele și să propun o soluție. Vă imaginați ce efect au avut asupra mea aceste cuvinte?

Părinții, care aveau puțină încredere în hipnoză, nu m-au lăsat să încerc experiența. După câteva luni, nu mai puteam nici măcar să șoptesc, iar mulți au presupus că eram afectat de afazie galopantă. Întâmplarea a făcut ca unul dintre locuitorii din orașel să practice hipnoza. Mi-am

implorat părinții să-i permită să încerce ideea specialistului de la New York. Au acceptat. Acest om a venit la noi acasă într-o duminică după-amiază, în ziua de 31 martie 1901. Doar mama, tata și el erau prezenți. M-am întins pe un divan și mi-am pierdut imediat cunoștința. Mi s-a spus că după ce am primit din partea hipnotizatorului sugestia că îmi voi vedea propriul corp menționasem ceea ce urmează:

– Da, ne aflăm în prezența corpului. În condiții obișnuite, acest corp nu este în stare să vorbească, din cauza unei paralizii parțiale a mușchilor anteriori ai corzilor vocale, paralizie cauzată de un surmenaj nervos. Este vorba de o problemă psihologică, ce generează un efect fizic. Se poate vindeca, sugerându-i-se corpului, în timp ce se află în această stare inconștientă, sporirea circulației sanguine în zonele afectate.

Hipnotizatorul s-a conformat acestor indicații. Mi s-a spus că, după vreo 20 de minute, am adăugat:

– E bine.

Când mi-a ordonat să mă trezesc și am redevenit conștient, îmi recăpătasem vocea.

Aceasta a fost prima mea „lectură”.

Din acea zi, am rostit mai bine de 15.000 de lecturi. Omul care mă asistase în cursul acestei prime lecturi credea că dacă reușisem să descriu cauza afecțiunii mele aș putea să fac la fel și pentru alte persoane. Mi-a cerut să încerc. Astfel, am început să furnizez, aflându-mă în stare de inconștientă, informații celor care, auzind despre darul meu ieșit din comun, solicitau ajutor.

În acea perioadă, îmi era rușine să vorbesc despre *lecturi*. Oamenii mă considerau ciudat și mă temeam să nu

râdă de mine. Nu-i deloc ușor să fii „diferit”. În cele din urmă, am ajuns fotograf și le consacram lecturilor doar momentele mele libere. Numărul cererilor creștea permanent. Constatând vindecarea unor persoane care urmașeră sfaturile *lecturilor*, am descoperit adevărata natură a muncii care mă aștepta. Totuși, am luat hotărârea de a mă consacra în întregime acestei opere doar după ce rezultatele obținute în propria-mi familie mi-au permis să nu mă mai îndoiesc.

Un bărbat mi-a telefonat într-o zi la studioul fotografic și mi-a spus:

– Am aflat că ajutorat de altcineva ați adus alinare unor oameni foarte bolnavi. Cazul fetei mele este considerat fără speranță. Ați putea veni să vă pronunțați asupra stării sale?

Nu voi uita niciodată sentimentele avute cu această ocazie. Am plecat spre mica localitate, unde locuia acel profesor. Mă aștepta la gară în trăsura lui. M-a dus la el acasă, m-a prezentat soției și m-a întrebat dacă voiam s-o văd pe fetiță ca s-o examinez. Mă simțeam tare prost! Nu știam dacă voiam s-o văd sau nu. Pentru că eram convins că nu puteam să spun nimic. Nu făcusem studii de specialitate și nu aveam cunoștințe medicale. Am răspuns:

– Vreau, dar nu cred că e de ajuns.

Am fost dus într-o cameră, unde fetița, așezată pe podea, se juca liniștită cu niște cuburi. O infirmieră o supraveghea. Părea la fel de sănătoasă ca oricare alt copil de vârsta ei și mă întrebam cu mirare ce boală putea să aibă acea fetiță care arăta atât de bine la față.

În altă încăpere, m-am întins pe un divan și am urmat procedeul folosit pentru mine însumi. Când mi-am recăpătat cunoștința, părinții copilului plângeau. Mama m-a prins de mână și mi-a spus:

– Ne-ați dat prima speranță de ani de zile, în privința stării în care se află Amy.

Aveți mai jos, drept mărturie, declarația sub jurământ a tatălui.

Domnul C.H. Dietrich a compărut în persoană, în fața maestrului Gerrit J. Raidt, notar public din districtul Hamilton, Ohio, și a declarat sub jurământ faptele următoare:

Amy L. Dietrich, născută la 7 ianuarie 1897, la Hopkinsville, în statul Kentucky, a fost perfect sănătoasă până în februarie 1899. În acea iarnă, a făcut o gripă puternică, urmată de două convulsii violente, cu o durată de 20 de minute fiecare. Era tratată de doctorul T.G. Yates, care locuiește actualmente la Pensacola, în Florida. Convulsiile s-au repetat la intervale neregulate, cu intensitate din ce în ce mai mare. Copilul cădea ca și cum l-ar fi împușcat cineva. Apoi rămânea inert 1-2 minute, cu corpul țeapăn.

Totul a durat 2 ani, până când fata a împlinit 4 ani. Atunci i-am consultat pe doctorul Linthicum din Evansville, Indiana, și pe doctorul Walker, tot din Evansville. Amândoi au afirmat că era vorba de o boală nervoasă extrem de rară. Au tratat-o în consecință. După câteva luni, fără niciun rezultat, tratamentul a fost întrerupt. După un timp, l-am consultat pe doctorul Oldham din

Hopkinsville, Kentucky, care a tratat-o timp de 3 luni, dar în zadar. Ulterior, a mai tratat-o alte 4 luni, în total 7, dar fără succes. Amy avea acum 5 ani. Starea ei se înrăutățea și făcea până la 20 de crize pe zi. Minteia i se golea, dispărându-i capacitatea de judecată.

În ziua de 1 martie 1902, am dus-o la doctorul Hoppe din Cincinnati, Ohio, care a examinat-o minuțios. El a menționat că avea corpul sănătos, cu excepția acestei probleme a creierului. A mai spus că în analele medicale mai existau 9 cazuri similare și că toate fuseseră fatale. Singurul lucru ce se mai putea face era să o îngrijim bine, deoarece urma să moară curând, în cursul unei crize.

În acea perioadă, am auzit de domnul Cayce și i-am cerut să se pronunțe asupra cazului ei. După ce s-a cufundat într-un somn autohipnotic, a diagnosticat o congestie, situată la baza craniului. I-a explicat doctorului A.C. Layne, acum instalat la Griffin, în Georgia, cum s-o trateze. Timp de 3 săptămâni, doctorul Layne a tratat-o zilnic în felul specificat în lectură. El l-a rugat pe domnul Cayce să supravegheze tratamentul, realizând, din când în când, o lectură de control. După vreo 8 zile, Amy a început să-și redobândească treptat capacitățile mentale. În mai puțin de 3 luni, era înfloritoare de sănătate, așa cum este și astăzi. Pentru asta pot să depună mărturie numeroase persoane din Hopkinsville care se bucură de multă stimă din partea concetățenilor lor. Astfel, închei prezenta declarație.

(Semnătura)

C.H. Dietrich

*Declarație făcută sub jurământ, în prezența mea, în
ziua de 8 octombrie 1910*

*(Semnătura)
Maestrul Gerrit J. Raidt
Notar public
Hamilton County, Ohio*

În urma acestui caz Dietrich, multe persoane provenite din toate mediile au solicitat *lecturi* despre cele mai felurite subiecte. Eu însumi, încă sceptic, acceptam doar cu multă reticență. Unele lecturi s-au făcut în condiții foarte grele pentru mine. Când mă gândesc acum, cred că e un adevărat miracol că nu am renunțat.

În 1910, ziarele au intrat în posesia unui raport, prezentat unui institut de cercetare medicală din Boston, Massachusetts, despre câteva cazuri neobișnuite, la tratarea cărora contribuiseră *lecturile*. Atunci s-a făcut vâlvă în toată țara. Unele articole au fost profund umilitoare, altele, foarte elogioase. Am fost făcut escroc, șarlatan și chiar noul Mesia.

Apoi a urmat momentul în care mi-am dat, în sfârșit, seama de impactul *lecturilor*. Ani de zile, am rostit sute și sute de lecturi, dar niciuna, pentru membrii propriei familii. Soția mea s-a îmbolnăvit. După ce a primit îngrijirile a 3-4 doctori, timp de câteva luni, medicul care o trata m-a chemat în cabinetul lui și mi-a spus:

– Cayce, îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că soția ta nu va mai trăi mai mult de o săptămână. Am făcut tot ce a stat în puterile noastre. Un plămân e obstruat. Aerul n-a circulat pe acolo de câteva luni. Celălalt plămân este acum și el atins, iar hemoragiile arată că sângerează. Din cauza

CUPRINS

VIAȚA ȘI OPERA MEA	7
I. Teama terestră	31
II. Lumina interioară.....	35
III. Misterul cancerului.....	39
IV. Meditația și fluxul energetic.....	45
V. Inima bolnavă	49
VI. Medicina celestă	57
VII. Reincarnarea.....	71
VIII. Maladiile tinerilor	75
IX. Jocuri spirituale.....	85
X. Libertatea	91
XI. Comunicarea cu Lumea de Dincolo	97
XII. Foametea în lume	101
XIII. Cataclismele sau mutațiile	109
XIV. Arborii vindecători.....	119
XV. Balenele și delfinii.....	127
XVI. Muzica vindecătoare	131
XVII. Timpul și bumerangul de lumină	135
XVIII. A vrea sau a cere	139
XIX. Libertatea lumii finanțelor	143
XX. Sclavia financiară	149

XXI. SIDA	157
XXII. Învățătorul Iisus și Biblia	163
XXIII. Mesajul lui Gertrude, soția de pe Pământ a lui Edgar Cayce	167